

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.844 van 25 november 2002
in de zaak A. 96.274/XIV-140**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 rue Saint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kirgizische nationaliteit, op 6 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 10 april 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 13 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 6 september 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 19 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, Kirgizisch staatsburger van Russische origine verklaart dat zij en haar gezin problemen gehad hebben omwille van hun origine. Betrokkenes man zou in januari 2000 door een onbekende man van Kirgizische origine aangesproken zijn om vrijwillig ontslag te nemen op zijn werk. Een aantal dagen later zou betrokkenes man, opnieuw maar deze keer door meerdere personen benaderd zijn. Deze personen zouden betrokkenes man herhaaldelijk aangevallen hebben omdat hij hun eis om ontslag te nemen niet inwilligde. Betrokkene en haar man kregen ook regelmatig dreigtelefoons. Op 5 februari 2000 zou betrokkenes man opnieuw aangevallen zijn, ook zijn loon werd door de aanvallers afgenomen. Op 15 februari 2000 zouden politie-agenten bij betrokkene thuis binnengekomen zijn en hun huis doorzocht hebben. Hierna zou betrokkenes man nog drie of vier maal aangevallen zijn. Op 5 maart 2000 zouden de aanvallers opnieuw het loon van betrokkenes echtgenoot afgenomen hebben. Op 2 april 2000 verliet betrokkene, samen met haar man en haar minderjarig kind, haar land. Op 10 april 2000 vroegen zij asiel aan.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene een aantal verklaringen heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal die tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van haar man voor dezelfde asielinstantie, waardoor in ernstige mate getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van de door betrokkene ingeroepen feiten. Zo verklaarde betrokkene dat haar man éénmaal de onbekende man alleen ontmoette en dat deze laatste bij de tweede ontmoeting vergezeld was van anderen (CGVS vrouw, p. 4). Betrokkenes man verklaarde daarentegen dat hij tweemaal alleen door de onbekende man werd aangesproken, pas vanaf de derde ontmoeting zou deze persoon vergezeld geweest zijn van nog drie andere personen (CGVS man, p. 4-5-6). Betrokkene verklaarde dat de aanvallers vóór het incident van 5 februari 2000 (waarbij het loon van haar man gestolen werd) nooit geld aan haar man gevraagd hadden (CGVS vrouw, p. 7). Volgens betrokkenes man hadden de aanvallers wel al eens vóór het incident op 5 februari 2000 geld van hem geëist (CGVS man, p. 9-10).

Betrokkene verklaarde hieromtrent ook nog dat het loon van haar man (dat hij iedere 5e dag van de maand kreeg) twee maal, op 5 februari 2000 en 5 maart 2000, door de aanvallers werd afgenomen (CGVS vrouw, p. 11). Betrokkenes man verklaarde daarentegen dat zijn loon éénmaal door de aanvallers werd afgenomen. Op 5 maart 2000 werd hij volgens zijn verklaringen niet beroofd van zijn loon (CGVS man, p. 14). Betrokkene verklaarde dat haar man vijf dagen na de aanval op 5 februari 2000 klacht is gaan indienen bij de politie. Volgens betrokkene ontvingen ze tussen 5 februari 2000 en 10 februari 2000 wel dreigtelefoons, zowel overdag als 's nachts (CGVS vrouw, p. 11). Volgens betrokkenes man kreeg ze gedurende die dagen geen dreigtelefoons (CGVS man, p. 8).

Wat de dreig telefoons betreft moet nog opgemerkt worden dat betrokkene verklaarde dat het ofwel zichzelf of haar schoonouders waren die de telefoon opnamen (CGVS vrouw, p. 7). Betrokkene man verklaarde daarentegen dat het steeds zijn vrouw was die de telefoon opnam en nooit zijn ouders (CGVS man, p. 9).

Tenslotte moet nog opgemerkt worden dat betrokkene verklaarde dat haar man haar gezegd had dat het telkens andere personen waren die hem aanvielen zodat hij ze niet zou herkennen (CGVS vrouw, p. 5 en p. 7). Betrokkene man verklaarde echter dat het telkens dezelfde vier personen waren die hem aanvielen (CGVS man, p. 7 en p. 10).

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden kan in hoofde van betrokkene aldus niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten (geboorteaktes en een huwelijksakte) veranderen niets aan het bovenstaande.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in combinatie met de schending van artikel 48 van dezelfde wet en artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag van 28 juni 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat haar het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend en dat de bestreden beslissing een manifest gebrek aan motivering vertoont; dat de verzoekende partij in zes onderdelen van het middel de in de bestreden beslissing in aanmerking genomen tegenstrijdigheden weerlegt;

2.1. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet betreft, deze bepaling luidt als volgt : “Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die ten dien einde gesteld worden

door de internationale overeenkomsten die België binden”; dat verzoeksters asielaanvraag is behandeld en afgewezen overeenkomstig artikel 52 van de vreemdelingenwet; dat hieruit volgt dat verzoekende partij de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing blijkt te kennen doch betwist dat die motieven de beslissing kunnen dragen en dat zij derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel de tegenstrijdigheid inzake het aantal keren dat haar echtgenoot door onbekende personen werd aangesproken, verklaart door het feit dat haar echtgenoot haar niet had gesproken over de eerste ontmoeting, hetgeen blijkt uit diens verklaring op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op kennelijk onredelijk wijze tot een tegenstrijdigheid inzake het aantal ontmoetingen met onbekende personen heeft besloten; dat de echtgenoot van de verzoekende partij haar misschien niet onmiddellijk over de eerste ontmoeting heeft gesproken, doch dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij daarover heeft gezwegen na de latere moeilijkheden met derden; dat het middel in dit onderdeel ongegrond is;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het feit of de aanvallers vóór 5 februari 2000 al geld hadden geëist van haar echtgenoot, verklaart door het feit dat haar echtgenoot haar niet over het voorval van 5 februari 2000 had verteld om haar niet ongerust te maken;

Overwegende dat de vaststelling van deze tegenstrijdigheid evenmin op kennelijk onredelijke wijze blijkt te zijn gedaan, nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de echtgenoot van de verzoekende partij er achteraf ook niet over zou hebben gesproken;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het aantal keren dat het loon van haar echtgenoot werd afgenomen, wijt aan een vertaalfout; dat de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenoot voordien steeds consistent en coherent waren; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande verduidelijking had moeten vragen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden effectief voorkomen in de verhoorverslagen; dat de verhoren werden afgenomen in aanwezigheid van een tolk; dat noch de verzoekende partij noch haar echtgenoot op- of aanmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertaling of de verhoorverslagen; dat zij het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken na voorlezing in het Russisch hebben ondertekend; dat zij aldus geen vertaalfout aannemelijk maken; dat het de verzoekende partij toekomt een zorgvuldig en coherent relaas te geven van de feiten die zij wenst aan te voeren en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om haar met eventueel vastgestelde tegenstrijdigheden te confronteren;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet ontvangen van dreig telefoons na 5 februari 2000 geen steun vindt in de verhoorverslagen; dat de echtgenoot van de verzoekende partij, anders dan in de bestreden beslissing wordt vermeld, blijkt het verhoorverslag op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat er tussen 5 en 10 februari 2000 wél dreig telefoons waren;

Overwegende dat de echtgenoot van de verzoekende partij blijkt het verhoorverslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad heeft verklaard dat er dreig telefoons zijn geweest tussen 5 en 10 februari 2000; dat uit het verhoorverslag van de verzoekende partij echter blijkt dat zij heeft verklaard dat er toen geen dreig telefoons waren; dat die verklaringen in de bestreden beslissing aan de verkeerde persoon zijn toegewezen, doch dat de loutere verwisseling van de verzoekende partij en haar echtgenoot geen afbreuk doet aan de tegenstrijdigheid die in hun beider verklaringen ligt;

2.3.5. Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het feit of de ouders van haar echtgenoot al dan niet de dreig telefoon hebben aanhoord, verklaart door het feit dat de telefoon werd opgenomen terwijl haar echtgenoot werken was en haar echtgenoot dus niet kon weten of er iemand had opgenomen buiten haarzelf;

Overwegende dat het niet kennelijk onredelijk is om met de betreffende tegenstrijdigheid rekening te houden, vermits het niet aannemelijk is dat de ouders van de

echtgenoot van de verzoekende partij nooit over door hen aanhoorde dreig telefoons zouden hebben gesproken tegen hun zoon;

2.3.6. Overwegende dat de verzoekende partij in een zesde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande de vraag of het dezelfde dan wel andere personen waren die haar echtgenoot lastig vielen, wijt aan een verkeerde weergave van haar verklaringen, mogelijk aan een vertaalfout;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden effectief voorkomen in de verhoorverslagen; dat de verhoren werden afgenomen in aanwezigheid van een tolk; dat noch de verzoekende partij noch haar echtgenoot op- of aanmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertaling of de verhoorverslagen; dat zij het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken na voorlezing in het Russisch hebben ondertekend; dat de verzoekende partij aldus geen vertaalfout of een foutieve weergave van de verklaringen van haarzelf of haar echtgenoot aannemelijk maakt;

2.3.7. Overwegende dat de bestreden beslissing bovendien niet punt per punt dient te worden gelezen doch in haar geheel; dat het geheel van tegenstrijdigheden of ongerijmdheden in de verklaringen het weigeringsmotief vormt en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig november tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.